

en Ordning, som det hidtil ikke har været muligt at opnaae, men som jeg haaber, hvis det ærede Thing vedtager dette Vædringsforslag, for Fremtiden vil kunne tilveiebringes. Egeledes maa jeg takke det ærede Udvalg for den Vædring, som er foreslaaet under Nr. 5, som jeg dog kun anseer for en Redactionsændring, men dog for en nødvendig Redactionsændring, idet det f. Ex. i den Commune, som jeg repræsenterer, er Tilfældet, at der er en Deel af Landet, der med Hensyn til Politivæsenet er underlagt Byens Politi, medens den i andre juridictionelle Henseender er underlagt Landjurisdictionen; hvor Byens Politi er raadende, hvor formeentlig Byens Politivedtægt ogsaa være gjældende. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 7, der omhandler Bestemmelserne om Børns Afstraffelse, maa jeg udtale min Sympathi med de Ytringer, vi i den Anledning hørte af den ærede Ordfører for Udvalget (Casse). Det er min fulde Overbeviisning, og jeg har i saa Henseende en Erfaring at støtte mig til, at der ikke er Anledning til paa een Gang at tage saa voldsomt fat paa disse udfyldige Børn. Vi have jo alle været Drengene og mere eller mindre artige Drengene, og det er vistnok faldet mange af os ind i vore Drengenaar at gjøre Spillopper, at være Politiet lidt iveien. Det kan ikke undgaaes, og der er i og for sig intet Ondt deri. Paa den anden Side er det en Selvfølge, at Politiet dog maa have Midler til at hæmme gjentagen Banartighed af Børn, men jeg troer, at den Veie, det ærede Udvalg er gaaet, fuldkommen kan fyldestgjøre. Jeg kan navnlig ikke være enig med det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein) i det Underændringsforslag, han har stillet til dette Vædringsforslag Nr. 7. Jeg troer ikke, det vil være fornødent, første Gang et Barn har gjort sig skyldigt i en eller anden Overtrædelse af disse mindre væsentlige Ordensforrifter, da at kalde Barnet for Retsprotocollen og give det en Advarsel. Det vil være fuldkommen tilstrækkeligt, at det faaer Advarselen gennem Politimesteren eller gennem en af Politiets mere underordnede Bestjente, og den Banfællighed, som det ærede Medlem gjorde gjældende sidst — om

jeg forstod ham ret — at det jo i saa Tilfælde kunde være umuligt at oplyse, om et Barn tidligere var advaret i saa Henseende, vil efter min Erfaring ikke have nogen praktisk Betydning; thi saadanne, hvad jeg vil kalde, „raske Drengene“ ere Politiet fuldkommen velbekjendte, og det vil meget vel kunne erindres, om et Barn i den omtalte Anledning tidligere har været kaldt for Politiet. I ethvert Tilfælde vil det ikke være vanffælligt at faae Børnets egen Tilstaaelse derfor, og der behøves altsaa i saa Henseende ikke nogensomhelst Tilførel til Retsprotocollen. Jeg vil derfor anmode det ærede Thing om at stemme for det Vædringsforslag, som hele Udvalget har stillet under Nr. 7. Jeg kommer nu til de Vædringsforslag, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds har stillet til § 8. Det er, om jeg saa tør sige, en meget vanffællig og delicat Materie, som det ærede Medlem her har gjort et Forsøg paa at ordne paa en anden Maade, end det er forsøgt i Lovforslaget; det ærede Medlem begynder i forrige Møde sine Vædringsforslag ved den almindelige Betragtning, at de Bestemmelser, der ere optagne i Lovforslaget, og som ligefrem ere skrevne ud af den kjøbenhavnske Politilov af 11te Februar 1863, ere meget vage. Det er fuldkommen rigtigt, de ere meget vage, men selve Materien er saa overordentlig vanffællig at behandle og at give udtømmende Regler for, at jeg troer, at det ærede Medlem, endskjøndt jeg anerkjender hans Meesterkab i den Slags Ting, selv ved nærmere Overveielse vil erkjende, at ogsaa han har maattet tage sin Tilflugt til adffællige vage og ikke stringente Bestemmelser. Sagen er jo nemlig den, at man her staaer mellem to Alternativer. Man forlanger paa den ene Side et virksomt og dygtigt Politi, der skal beskytte mod Lovovertrædelser, og man forlanger paa den anden Side et kraftigt og fuldstændigt betryggende Værn imod uberettiget Indgrib i den personlige Frihed. Men naar man ikke er heldig og navnlig er for streng og nøieregnende i at bestemme Grændserne i det ene Tilfælde, nemlig for Politiets Ret til Indskriden imod en Person, kommer man let, som man siger, fra Cylla i Charvdis; naar man